

Szivarvány

2015. OKTÓBER • XXXVI. ÉVFOLYAM • 388. SZÁM

10.

LÁSZLÓ NOÉMI

Bosszúságok

Szomorú a szú,
fogytán az aszú.

Morcos a pirók,
megszökött a pók.

Mérges az egér,
megcsípte a dér.

Didereg az ág,
zúg a pusztaság.

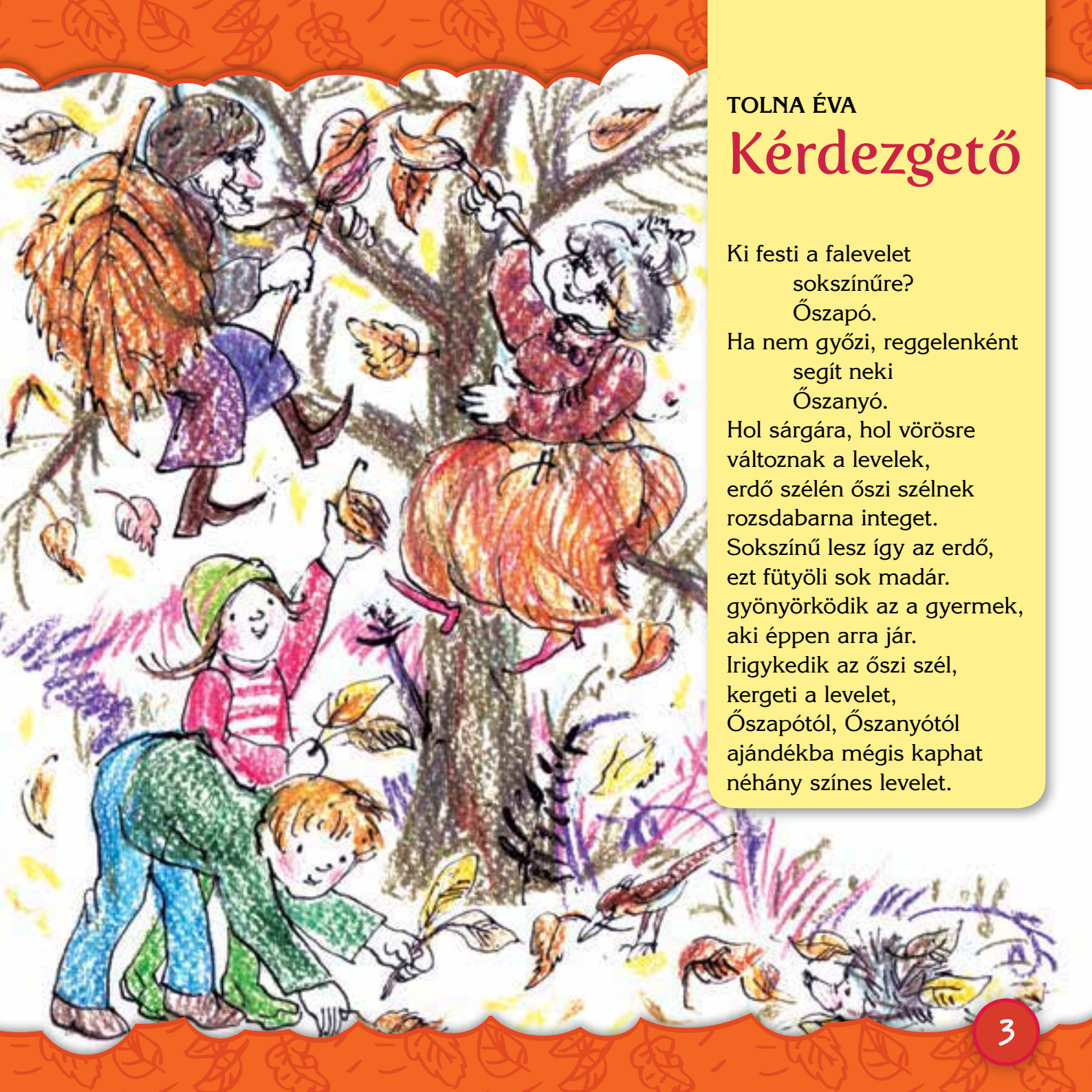

BAK SÁRA rajza

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Szeles vers

Kifeszített ökörnyálon
csak a szellő játszik,
kerítések között futva,
vigan dudorászik.
Nem örülünk éppenséggel
ennek a zenének,
ha nem fáznánk rettentően –
szép lenne az ének...

TOLNA ÉVA

Kérdezgető

Ki festi a falevelet
sokszínűre?
Őszapó.

Ha nem győzi, reggelenként
segít neki
Őszanyó.

Hol sárgára, hol vörösre
változnak a levelek,
erdő szélén őszi szélnek
rozsdabarna integet.
Sokszínű lesz így az erdő,
ezt fűtyöli sok madár.
gyönyörködik az a gyermek,
aki éppen arra jár.
Irigykedik az őszi szél,
kergeti a levelet,
Őszapótól, Őszanyótól
ajándékba mégis kaphat
néhány színes levelet.

SZŐCS MARGIT

Szaniszló, a szélfodrász

– Szaniszló! Szaniszló! Merre jártál? Mit láttál? Hol kószáltál, tekeregtél? Mesélj, kérünk, mesélj! – röpködtek a kíváncsiskodó kérdések az erdő minden tájékáról.

Testes tölgyek, bütykös bükkök, szikár szilfák, nyurga nyárfák, nyalka nyírfák, gyertyatorzsú gyertyánok, jóvágású juharok faggatták türelmetlenül Szaniszlót, a szeleburdi szélfodrászt.

– Ohóóó, hogyan mesélhetnék? Hiszen nem hinnétek nekem, én is alig hittem a szememnek...

– Halljuk, halljuk, ki veled! – sürgette a fák kórusa.

– Jó, hát ide süssetek! Beugrottam a városba, megnéztem a fodrászversenyt. Alig győztem végigjárni a frizura-kiállítást. Képzéjétek, a kertekben a fák, a bokrok mind sorban álltak mesterfodrász-nyírta, elképesztő frizurájukkal.

– Ó, de csodás! Milyen szerencsések a városi rokonok! Művészien megformázott lombjuk van – sóhajtozott Galagonya.

– De szégyellem kócos, torzonborz sörényem – sustorogta Mogyoró.

– Húúú, de hálátlan népség vagytok. Éjjel-nappal fésülgetlek, igazgatlak, s ez a köszönet? – fakadt ki Szaniszló sértődötten.

– Bárcsak láthatnánk mi is a kiállítást! – zizegte Tölgy.

– Semmi akadály, elvezetlek benneteket. Amint leszáll az éjszaka, indulhatunk. De addig is, ki a gyökerekkel! Ha akarjátok, segíthetek: percek alatt kidöntelek mindnyájatokat – fújta Szaniszló tettere készen.

– Igen, igen, légy szíves – zúgta az egész erdő.

Szaniszlónak nem kellett kétszer mondanivaló. Néhányszor körberohant, süvített, zúgott, üvöltött, aztán nekifeszült a fáknek, és sorra mind kidöntögette őket.

– Most pedig talpra, indulás! – adta ki a vezényszót a szélfodrász.

A fák feltápáskodtak, és gyökereik póklábán mászni kezdtek a város irányába.

Éjfél lehetett, mire megérkeztek. Az alvó város utcáin, a kertek mentén ott ágaskodott az erdő valamennyi fája. Ahány díszbokor és -fa, annyiféle fazonra nyírva mutogatta kevélyen üstökét a holdfényben a vidéki rokonoknak. Szaniszló szakértően magyarázott:

– Nézzétek, ez itt a bubi, mellette a kefe, a sarokban a tarajos, közepén a tüskés frizura...

Hajnalra már zsongott az erdő feje a rengeteg látnivalótól. Szaniszló jelt adott a hazaindulásra.

Magasan állt a nap, mire minden fa viszszagökrezett a helyére.

Ettől kezdve Szaniszlónak nem volt egy pillanat nyugta. Alig győzte teljesíteni a kéréseket.

– Tartóshullámot, bretont, lófarkat, varkocsot, frufrut, barkót, kontyot, tupírozást... – sürgették a fák mindenfelől.

Szeptembertől divatba jött a lombfestés. Szaniszló lélekszakadva rohángált a festékestégellyel.

– Rozsdabarnát, bordópirosat, téglavöröset, okkersárgát, színes tincseket... – záporoztak a megrendelések.

Október végén türelme határához érkezett a szélfodrász. A fák egyre hangosabban követelődtek:

– Gomba, cézár, tépett, üzletember, utcaharcos, kakaócsiga, katona, Kleopátra, punk frizurát kérünk! Vasalást, beszárítást! Parókat, copfot, kalászfonást, rasztát...!

Szaniszló mérgében fújt egy nagyot, és kopaszra nyírta az egész erdőt.

DÖME ZSÚZSA

Hé, elsősök

Hé, elsősök! Vigyázzatok,
nem kis teher lesz rajtatok!
Én már másodikba járok,
teljes joggal prédikálok.

Nektek megsúgom előre:
behálózna egykettőre
benneteket rendszabályok,
görbe betűk, bűvös számok
állnak lesben, s jó, ha tudod:
nem lesz többé nyugodt napod!
S a tantárgyak tömkelege?!
Nincsen vége, se eleje!

Igyekeztek. Büszkén, persze!
Ám inentől szabad perce
az elsősnek nem lesz soha.
Ezt én mondom, Bence, noha
az írással semmi bajom,
(néha még el is olvasom).

Sok gondom a számolással
se volt eddig, igaz, mással
se, s hogy ezután se legyen,
most gyorsan be is fejezem,
mert még behúznak a csőbe,
s mehetek vissza – elsőbe!

JANCSIK PÁL

Megkezdődött az iskola

Megérkezett a fényes ősz,
Vackába bújt a kényes őz.
Tört levelekkel száll a szél,
A kertek alján jár a tél.

Csupaszon nyújtózik az ág,
Rideg réteken nincs virág,
Már csak emlék a tarka nyár,
Elköltözött sok-sok madár.

Gyermekek hada zeng, zszibong,
Kicsi fejekben mennyi gond!
Még több ennél az új csoda:
Megkezdődött az iskola.

DÖBRENTEY ILDIKÓ

Picinke iskolatáskája

Sziaztok! Picinke vagyok, a manógyerek. Hasonlóan élünk, mint ti, emberek, csak ti nappal sürgölődtek, mi meg éjszaka. Mi ugyanis *éjjeli picinkék* vagyunk. Még az óvodában és az iskolában is éjszaka sürgölődünk.

Holnap kezdődik az éjjeli iskola. Már csak egyet kell aludni. Ma esztelítés után picinke édesapám szokás szerint elszurrant az éjjeli munkahelyére.

Hogy hol sürgölődik picinke édesapám? Hát az Álomkertészetben! A felnőtt éjjeli picinkék ott vetik, palántázzák, gondozzák az emberek álmait.

Megfogadtam, hogy ha megnövök, én mindig csak illatos, mesés szép álmokat fogok palántázni. Ezért leszek most éjjeli iskolás. Ez picinke titok, de nektek megsúgom: mi, éjjeli picinkék azért sürgölődünk egy iskolában veletek, hogy tőviről hegyre megismerjünk benneteket, embereket. Így tudunk majd valóban mesés szép álmokat nevelni nektek. Ibolyaillatú, szelíd álmokat.

Tudjátok, honnan vannak a fancsali rossz álmok? Ez is picinke titok, de nektek elárulom: a figyelmetlen, hanyag éjjeli picinke gyerekek felnőtt korukban nem tudnak mesésen jó álmokat ültetni, csak fancsali rosszakat. Embergyerek! Hittétek volna, hogy néhány éjjeli picinke lustasága miatt szoktatok ti fancsali rosszakat álmodni? Erre még rágondolni is fancsali!

Inkább azt hallgassátok, hogyan telt az iskolakezdés előtti utolsó éjszakám. Először indiánost játszottam az

íjjammal. Picinke édesanyám varrogatott. Megfoltozta picinke édesapám legkedvesebb kockás ingét. Aztán vadonatúj anyagokat vett elő, és varrt nekem egy igazi, iskolásoknak való hátitáskát. Szerintem ilyen jó táskája még egy indiánnak se volt. Fűzőld a pocakja és számócapirosak a zsebei. Finom táskaillata van.

A zöld pocakba picinke édesanyámmal begyömösöltük a füzeteket és a könyveket. Az egyik piros zsebbe a tolltartót, a másikba a vonalzózt meg a többi dolgot. Éppen elfért minden.

Később picinke édesapám egy darab szappannal bedörzsölte a táská cipzárját. Megkérdeztem:

– Miért szappanozod, Édesapa? Megfürdetjük a táskát?

– Nem, picinke indiánom – mosolygott picinke édesapám –, azért szappanozom, hogy ne kelljen ránngatnod a zárat.

Megpróbáltam kinyitni a cipzárzt. Egy kicsit dőcögött. Picinke édesapám még egyet szappanozott rajta. Még egyszer kihúztam, és még egyszer behúztam, és akkor már egy csöppet sem dőcögött. Jó kis táská! Adtam érte két pusztit picinke édesanyámnak és kettőt picinke édesapámnak. A szappant becsúsztattam a vonalzó mellé, a piros zsebbe.

Már kezdett világosodni, tehát lefeküdtem. Mit gondoltok, kivel aludtam? A vadonatúj iskolatáskámmal! Magam mellé fektettem a párnára, és éreztem, hogy nemcsak táskaillata van, hanem könyvillata is és füzetillata is meg tolltartóillata is és egy kicsit picinke édesanyám- és egy kicsit picinke édesapám-illata is.

Így volt, nem így volt, égből pottyant mese volt!

MÓRA FERENC

A mi pókunk

Minap, ahogy ballagok hazafelé, nagy jajveszékeléssel szalad elejbem a lépcsőn Panka leányom:

– Jaj, apuka, nagy szégyen érte a házunkat!

– Micsoda, szentem? – tudakolom tőle ijedten. – Tán elfelejtett delet kukorékolni a kakasunk?

– Jaj, édes apukám, ne is találgasd, mert azt ki nem találod. Azt mondta ránk a ház-mester Böske, hogy nekünk még pókunk sincs!

– Ejnye, söprű meg a kefe! – mordulok haragosan –, ez már csakugyan nagy csúfság. Hamar, hamar édesanya, teremts ide

nekünk egy pókot! Nem bánjuk mink, ha csupa akkorácska lesz is, mint egy kétfelé tört mákszem, csak pók legyen!

Olyan áldott lélek ez az anya, hogy a mi kedvünkért tán még a csillagokat is ide hordaná játéknak, de pókot nem tudott keríteni sehol sem.

– Édes lelkeim, hol vegyek én nektek pókot? Ha csak a padláson nem alszik valami zugolyban.

Nem aludt az se padláson, se pincében. Kifordítottuk a papírkosarat; fölkutattuk a tulipántos ládát: nem volt ott egy fia pók se. Hanem találtam a láda nagy fiókjának a kis fiókjában egy ici-pici skatulyát. Arany

a teteje, bársony a bélése: de már ezt az Isten is pókistálló-
nak szánta.

– Nem ér az semmit –
eredt el a könnye megint
Pankának –, nem lesz már
nekünk pókunk ebben az
életben!

De már erre magamon is
erőt vett a keserőség, s alig-
hanem megkérem a jó Istent,
hogy változtasson pókká, ha
Panka bizakodva föl nem
kiált:

– Apuka, van pénzed?

– Annyi, mint szőr a bé-
kán.

– Hisz akkor nincs baj!
Kimégy a piacra, és megve-
szed a pókot – rikkantotta Panka.

– Hm – mondom –, nem vagyok ám bi-
zonyos benne, hogy árulnak-e pókot a pia-
con. Azt se tudom, mázsával mérik-e vagy
vékával.

Elindultam. Éppen csak annyi kiköté-
sem volt, hogy mire hazahozom a pókot, le
legyen írva a lecke.

– Úgy vedd, mintha már le is volna –
fogadkozott Panka, s lekapta a szögrül
a táskáját.

Hát ahogy ki akarja nyitni – uram fia,
ereszkedik ám le róla nagy sebesen egy ici-

pici pókocska. Biz az egészen beszötte
a táskát a húsvéti vakáció alatt.

– Mi az, drágám? – ugrom oda sebesen.

– Semmi, apuka, csak egy legyecske –
vörösödött el Panka a feje búbjáig. – Ne
menj a piacra, mert már nem kívánok pókot
látni. Azt hiszem: rá se tudnék nézni arra
a csúnya takácsmesterre.

Így maradt minálunk lakó nélkül a pók-
istálló. Arany a teteje, bársony a bélése:
amelyiktek belefér, jöjjön el hozzánk pók-
nak.

EGYED EMESE

Kérések

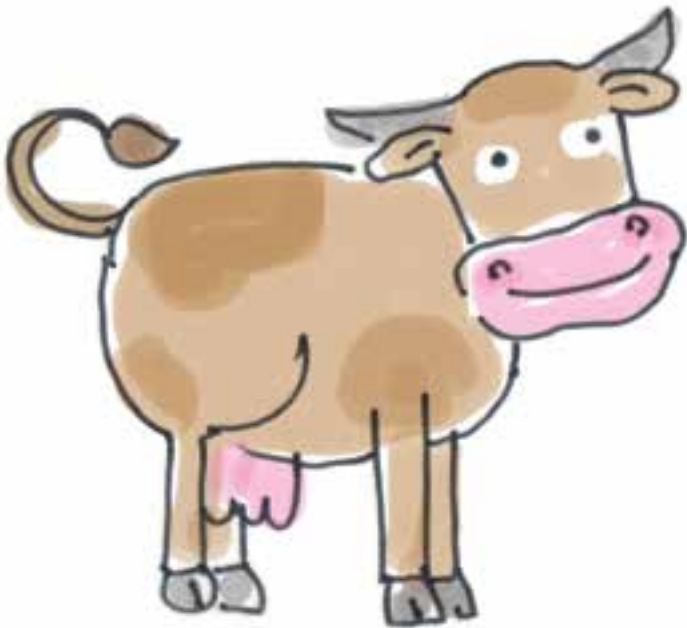
Kérsz valamit? Kérnél?
Kenyér sarka jó lesz?

Simogatást kérek.
Pohár vizet kérek.
Két kis kenyérsarkot,
rám figyelő arcot.

Kibékítő hangot,
távoli harangszót,
ismerős dalocskát,
ringató karocskát.

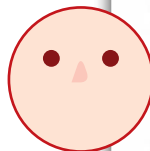
Ki mit kér? Kösd össze a rajzocskákat. (Többféle megoldás is van.)
Rajzolj csillagot azok a képek mellé,
amikre te is vágysz.

DONKÓ LÁSZLÓ

Októberi vers

Záporozik, zuhorászik,
Erdő-mező jól megázik.
Október az olyan hónap,
Embernek se kell – se lónak!
Sarat raggat a cipőnkre,
Felragad a járdakőre,
Bejár velünk a szobába –
Idegbajt hoz a mamára.
Lucskos a kabátunk, ingünk,
Hátunkon kell vizet vinnünk;
Talán mosdanunk se kéne,
Zivatar mos le estére.
Hej, október, haj, október,
Veled szomorú az ember –
Elmúlsz ám, és jó a hó majd,
S kereshetjük a szánkónkat!

Szerinted mi a jó és mi a rossz
október hónapban?

Rajzolj nevető vagy szomorú arcot a rajzok mellé.

MÜLLER KATI rajzai

DÖME ZSUZSA

A tócsa

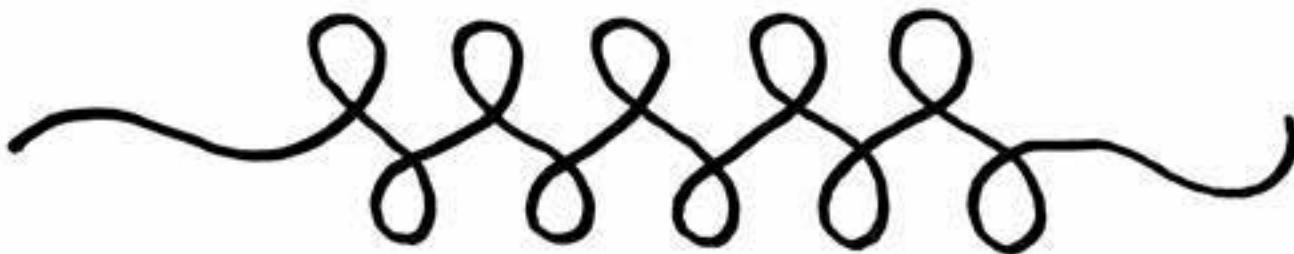
Házunk előtt tegnapi óta van egy terebélyes tócsa. De jó lesz a pocsolyában tocsogni gumicsizmában – amikor eláll az eső!

Keress a sorokban ugyanolyan virágot,
mint a három első. Kösd össze őket.

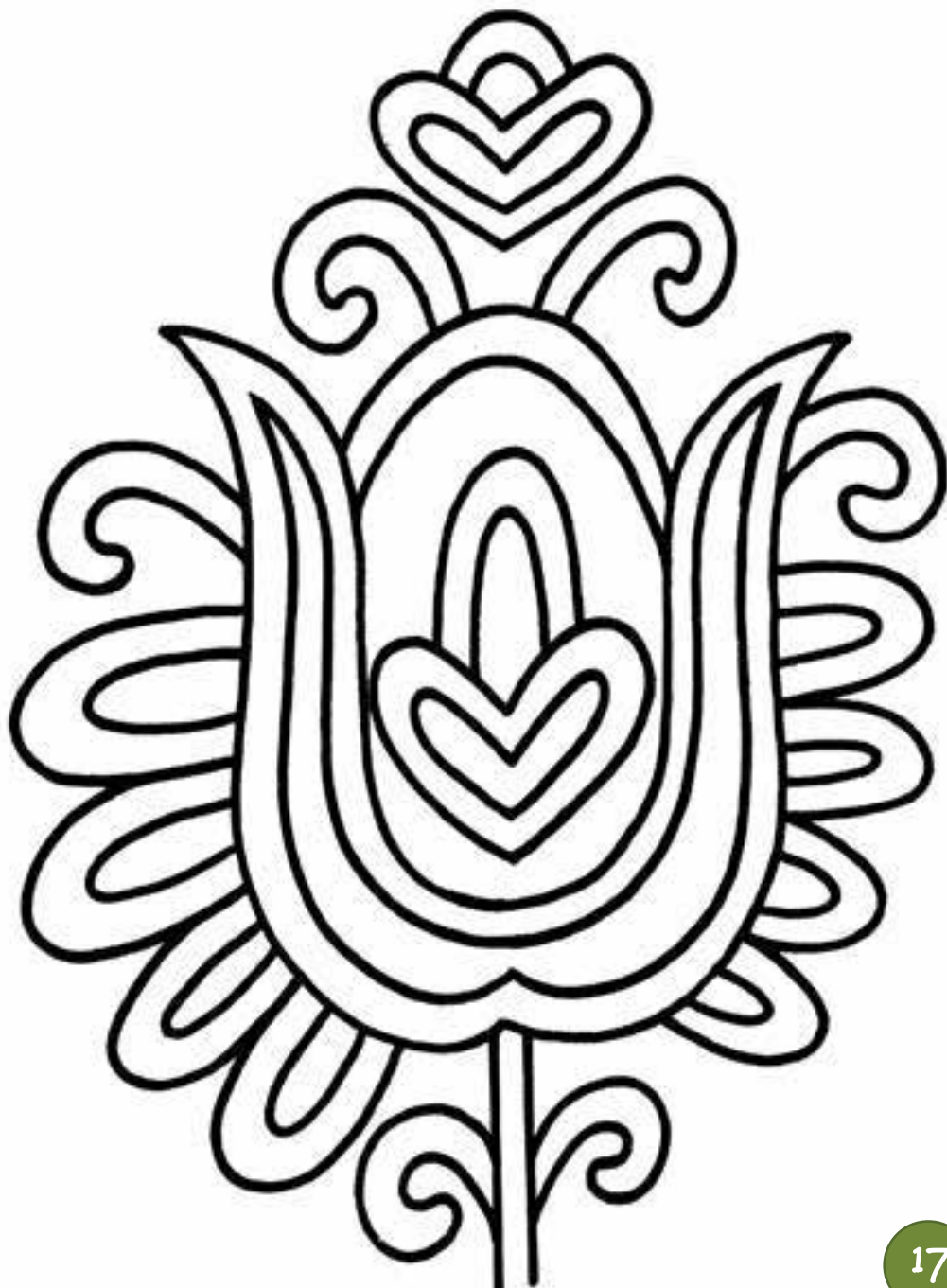

Kövesd ceruzáddal a zsinórmintát.
Ismételd meg többször.

Barta Éva *Örökség* című
foglalkoztató-füzetéből

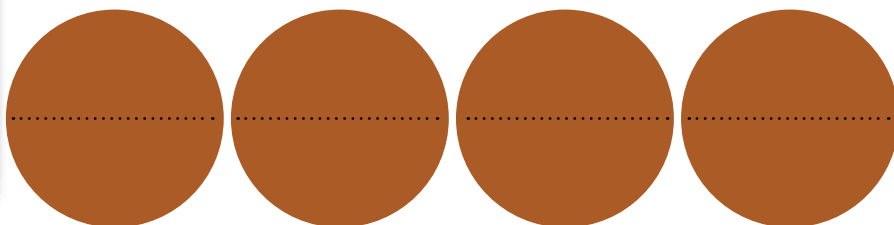
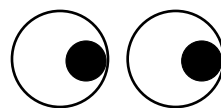
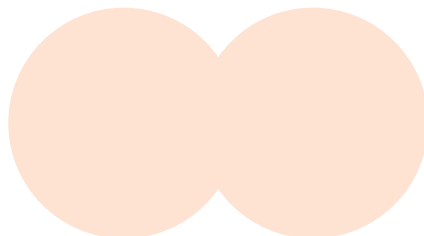
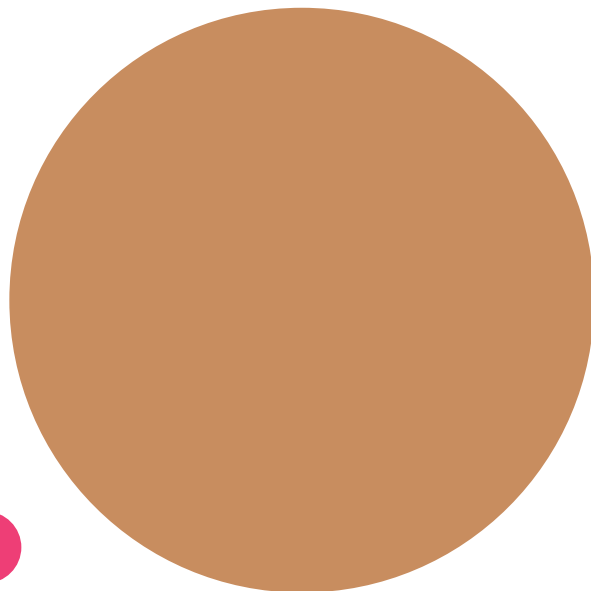
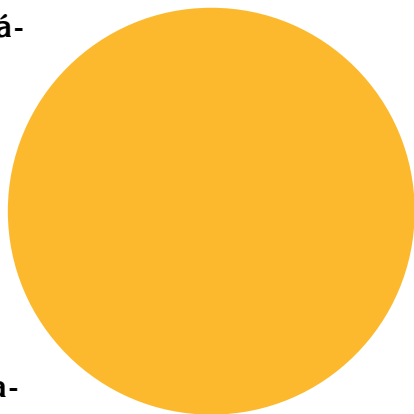
Rajzold le a tulsó
oldalról azokat
a virágokat, ame-
lyek a legjobban
tetszenek.

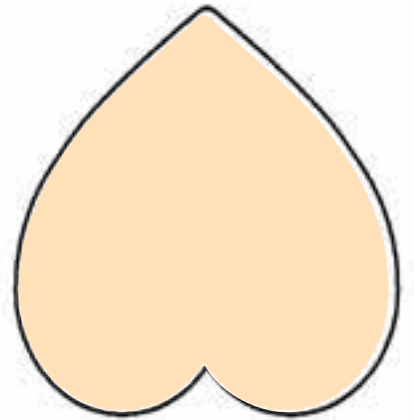
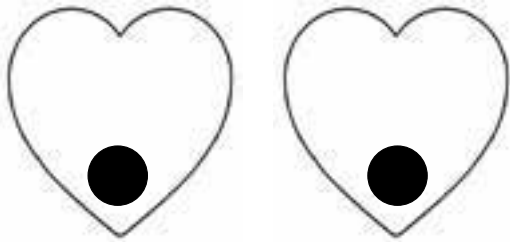

Színezd ki
a tulipánt.

Kutya-macska barátság

A csupa-szív kutyus vilá-
gért sem kergeti a ke-
rekded formákból ra-
gasztott cicát. Bunău
Irén tanító néni árpádi
osztályának ötlete
alapján vágjátok ki,
ragasszátok kartonra,
majd rajzzal
egészítsétek ki a két ba-
rátot.

A lusta ember meg a nyúl

Népmese

Volt egy lusta ember. Olyan lusta volt, hogy meg sem házasodott. Ritkán evett, ritkán ivott. Csak kóborolt erdőn-mezőn éhesen, rongyosan.

Egyszer, amint éppen az erdőszélen ténfergett, egy nyulat pillantott meg a csalitban. Halkan, lopva közeledett hozzá. A nyúl csak üdögélt, az ember csak álldogált. És így gondolkodott magában:

„Elfogom a nyulat, lenyúzom. A bőrét eladom, és egy tyúkot veszek érte. A tyúk tojást tojik, a tojásokat összegyűjtöm. Kotlóst ültetek, az kikölti a tojásokat. A kicsibéket fel nevelem, lesz majd sok tyúkom. A tyúkok sok tojást tojnak. A tojást összegyűjtöm, eladom, és a pénzen egy malacot veszek. A malacot fölnevelem, jó emse lesz belőle. Az emse megfiadzik, lesz tizenkét malacom. A tizenkét malac megnő, mindegyiknek lesz

tizenkét kis malaca. Akkor valamennyit eladom, és megházasodom.”

Így beszélt magában a lusta ember, aztán fogta a botját, hogy agyonvágja a nyulat. A bot túl hosszú volt, hát kettétörte a térdén.

– Reccs! – jajdult fel a bot. A nyúl meghallotta a reccsenést, és elillant.

Mit tehetett a lusta ember? Ott maradt állva, és a nyúl után bámult.

Játsszunk! Űtánozzátok
a reccsenő bot, a tyúk, a csibék,
a malac, a disznó hangját,
a nyúl futását.

Hogy hívják
az anyadisznót?

FODOR SÁNDOR

Ki is út – be is út

Minden úgy történt,
ahogy szokott. Majdnem.

Minekutána lehullott a hó,
jöttek a fagyok, aztán a még fagyosabb fa-
gyok. A gyengébb idegzetű fák nagyokat
roppantak, hogy megijesszék a rettentő hi-
deget, de az nem ijedt meg, inkább csikor-
gott. Az Óriásnagy Bükkfa nem ropogott,
több esze volt annál – és neki lett igaza,
mert megenyhült a tél, pityogni kezdett a
hó, Csipike reggeli torna fejében hótörpéket
mintázott belőle, ám délre elolvadtak.

Kukucsi egyre nagyobbakat nyújtózott.
És egyre jobb étvággal fogyasztott.

Ez így is lett volna rendjén. Mindössze
Csipike nem volt már a régi. Hol egyfolytá-
ban izgett-mozgott, hol pedig csak ült nap-
hosszat, és nézte a példátlanul nyugodt és
hallgatag Réz Urat. Kukucsi nem állta meg
szó nélkül.

– Ha nekem is megmondod, hogy mi
a néznivaló rajta, akkor benne vagyok.

– Miben?

– Abban, hogy nézzük együtt. Egyesü-
lésben az erő.

– Micsodát?

– Azt a kilincset.

– Az nem kilincs, hanem Réz Úr. És nem
is őt nézem.

– Hát mit?

– Semmit. Gondolkodom.

– Már akkor inkább izegj-mozogj. Mert
amikor te elkezdesz gondolkodni, abból jó
nem születik.

– Miért mondasz ilyeneket, Kukucsi?

– Azért, mert az ilyenek így vannak. Ha
te gondolkodol, abból rendszerint grimbusz
lesz. Jó esetben balhé. Akkor is gondolkod-
tál, amikor Kecskébéka le akart köpni. És
kisütötted, hogy az Erdő Réme vagy, meg
hasonló jótévők. Aztán megint gondolkod-
tál egyet, és dalegyletet szerveztél Szarvas-
bikáékból. Na de ebből legalább balhé lett,
a javából. Kár, hogy nem szeretted.

– Te csak beszélsz, Kukucsi, hogy járjon
a szád.

– De szépen mondod, Csipike!

– Ez nálam megvan – bólított Csipike.
A fogalmazásra mindig kényes volt.

– Ha mindenképp muszáj neked gondol-
kozni, akkor inkább valami olyanon gondol-
kozz, amilyen a meccs volt... Szarvasbiká-

ékkal. Tudod, a grimbuszért nem lelkesedem – fejezte be aggályoskodását Kukucsi, és nagyot nyújtózva begyalogolt az éléskamrába.

– Jöjjön, aminek jönnie kell – nézett utána Csipike.

És jött. Jóízű csámcsogás hangja jött a kamra felől. Aszalt áfonya – gondolta Csipike. Aztán a csámcsogás megszűnt egy néhány pillanatra. Vihar előtti csend – bólintott megadóan a házigazda. Egyszer csak zörgés hallatszott, majd roppanás. Zörgés-roppanás, zörgés-roppanás. Mind csak így. Mogyorót tör... Ezután az iméntinél nagyobb erővel tört ki újra a csámcsogás.

– És mind meg is eszi – sóhajtotta Csipike.

Kukucsi elégedetten jött ki az éléskamrából. Csipike merőn nézte. Kukucsit megzavarta a férfias tekintet.

– Egy kicsit körülnéztem – mondta.

– És ugyan biza mit láttál? – érdeklődött Csipike, hogy próbára tegye barátja őszinteségét.

– Hát... addig is, amíg ebédelünk, láttam egy kis aszalt áfonyát és két-három szem mogyorót.

– Hallottam.

– Mit?

– Hogy láttad. Idehallatszott a tekinteted. Ám a mogyoróból legalább egy tucatot megpillantottál.

– Hát... – mosolygott szerényen Kukucsi – nem értem rá számlálgatni, de az ember nézelődik, ugye.

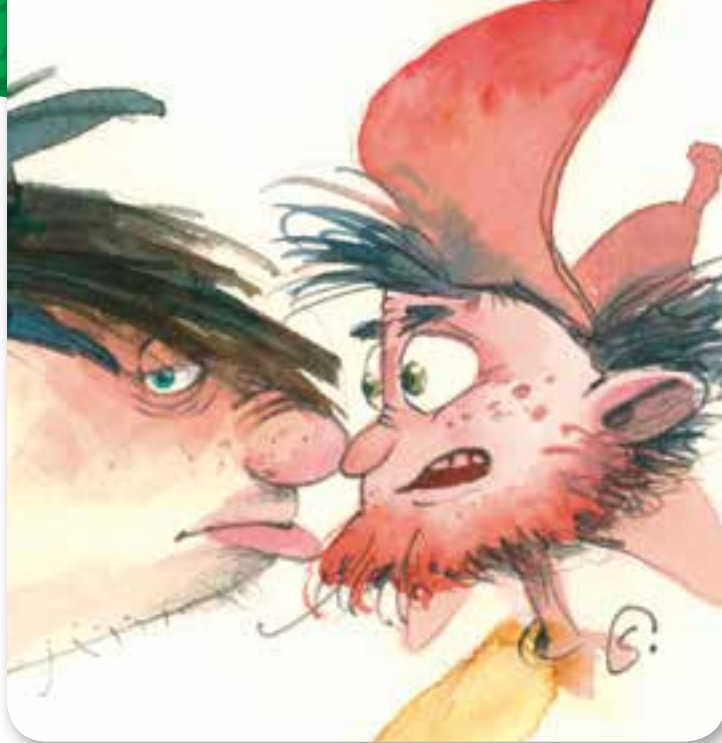
– Akkor már észrevehetted volna az édesgyökeret is.

– Gondoltam, hátha inkább te vagy kíváncsi rá, mert nekem egy kicsit száraz.

Csipike tekintete szigorúvá változott.

– Ez így nem mehet tovább, Kukucsi.

– Nem hát – bólintott álmosan a vendég.
– Mondtam én, hogy az utóbbi időben nyugtalan vagy.

– És még te is nyugtalanítasz.

– Akkor miért nem kezded mindjárt ezzel? – nézett rá derűsen Kukucsi. – Énnem, ha akarsz, ki is út, be is út! – ezzel lehúzta az ágyról a szép, fehér és meleg dunyhát, és azonmód hurcolni kezdte az éléskamra felé.

– Hová viszed azt a dunyhát? – nézett nagyot Csipike.

– Be. Beköltözöm – mutatott a kamrára Kukucsi. – Hogy ne zavarjalak. Miattam ne nyugtalankodjék senki.

– És hogy három nap alatt felfalj mindent!

– Sajnos akkor megint kiköltözöm. Étlen mégsem kuksolhatok abban a kicsi kamrában.

– És én ugyan mit reggeli-ebéd-vacsorázom?

– Nono, csak semmi pánik – nyugtatta meg Kukucsi. – Azért neked is adogatok ki egy kis ezt-azt.

– Nem oda Buda! – állt eléje Csipike. – Vedd tudomásul, hogy máris elkezdődött a mogyoróválság. Mától kezdve a napi fejadag neked kettő, neked pedig négy, mert nagyobb vagy.

– Nekem nyolc, mert én nagyobbakat alszom, márpedig üres hassal nem lehet jóízűen aludni – állapította meg tárgyilagosan Kukucsi.

– Azt nem lehet, mert tavaszig még sok van! – tiltakozott Csipike. – És ne feledd: ha egész nap csak alszol-eszel, előbb-utóbb beteg leszel!

– Igaz – bólintott Kukucsi. – És jó lenne, ha egy kicsivel többet mozognál.

Csipike éppen válaszolni akart. Ám ekkor dörömbölést hallott az ajtón.

– Ki az? – kérdezte.

– A tavasz! – volt a válasz.

– Nahát... – álmélkodott Csipike. – Megjött a tavasz, maga a tavasz jött meg, személyesen!

– Hogyha nem Nyúl jött meg, akkor üss pofon – dörmögte Kukucsi, attól tartva, hogy

az érkező éhes lesz. Aggódva tette hozzá: – Ebből megint valami hülyeség lesz.

Tévedett. Nem Nyúlban, a hülyeségben. Csipike szélesre tárta az ajtót.

Nyúl állt az ajtó előtt, két mellső mancsában egy szál frissen szedett hóvirággal. Mellette Vadmalac, aki azóta már süldővé cseperedett, legalább négy napra való, frissen kitúrt édesgyökérrel.

– Éljen! – rikkantotta Kukucsi. – Vége a válságnak!

– Köszönöm – vette át Csipike meghatótan a hóvirágot, és nyomban a kalapjába

tűzte. Ám Nyúl valamiképpen megsérthette a gyöngé kis virág szárát, mert alighogy a Csipike kalapjába került, lekókadtt, fonynyadni kezdett.

– Együnk-igyunk, testvérek! Kerüljetekek beljebb! – örvendezett Kukucsi, miközben átvette az édesgyökeret. Arról ő már igazán nem tehetett, hogy se Nyúl, se Vadmalac nem fért be az odúba. – Tudjátok mit? Mulaszatok, örvendezzetekek odakint Csipikéveel, én addig eszem-iszom nektek!

De Csipike csak a hervadó virágot nézte:

– Ilyen az én szerencsém!

Ügyesedjünk

Miben gazdagabb az ősz?
Színben? Termésben?
Kézimunkában?

Vágási Júlia és
Imre Julianna óvó néni
csoportja a kolozsvári
Waldorf Óvodából

Bartha Denise tanító
néni tordaharasztsi
kisdíákjai

Széli Adél óvó néni
tordaharasztsi
csoportja

Kis Magdolna tanító
néni bánffyahunyadi
osztálya

Bartha Evelyn óvónő csoportja
a kolozsvári Gyermekvilág
Óvodából

Ilyés Aranka
óvó néni Pillangó
csoportja a kolozsvári
Hüvelyk Matyi
Óvodából

Szilágyi-Székely
Melinda tanító néni
magyarlapádi kisdiákjai

Maioran Emese tanító
néni csikkozmási
osztálya

Szárnybontó

Éjszaka van, alszom. A hold fénye beszűrődik az ablakon. Arra ébredek, hogy két apróhangú lény beszélget. Nem hallom sajnós, amit beszélnek, csak egy szót értek meg: MEGÜNTÜK!

Vajon ki és mit unt meg? Biztosan csak álmodom. Reggel van, egy nagyot ásítok, hamar anyáék szobájába sietek, és befekszem anya mellé. Anya még alszik. Azt gondolom, hogy meglepetésből fogat mosok, megmosakozom. Bemegyek a fürdőszobába, benézek a tükörbe: ááááá! Visítok torkom szakadtából. Na tessék! Mindenki felkelt: tesó, apa, még anya is. Anya siet hozzám ezt kiabálva:

– Mi lett, kicsikém?

Nagyon megijedt.

– Anya, eltűntek a szeplőim! – kiáltottam.

Nagy Anita, Kolozsvár

Portik Kriszta,
Szászrégen

Bobotan Vivien,
Szilágypanit

Kristó Xavér,
Csíkmenaság

Papp Gergely,
Marosvásárhely

Magyar Izabella, Zilah

Foltos egy szép, nagy kutya,
Bundás az ő barátja.
Mennek, mennek, mendegélnek,
Egy kis dombra lecsücsülnek: csüccs!
Arra jár a kiscica,
Foltos s Bundás megugatja.
A kiscica bánatában
Visszafut a falujába.

Visky Áron, Nagyvárad

Edd meg a kenyered!
Ne félj, csak edd meg.
Edd meg, ha akarod,
Tömd meg a pocakod.

Stich Andrea, Marosvásárhely

**Kerezsi Boglárka,
Kézdiszárzpatak**

**Dimény Boglárka osztálya
a kolozsvári Zenelíceumból:**

Hullnak a színes, száraz falevelek.
Vidáman énekelnek
szép őszi tájról a gyerekek.
Az új tanév kezdete
az iskolások öröme.
Örülök, hogy elsős vagyok,
hegedűn is tanulhatok.
Köszönöm szüleimnek,
hogy zeneiskolába járhatok.

Török Klára és Éva

Megyek, menetelek,
sok élményt átéltem,
tudom, hogy mi vár rám
ettől innen netovább.

Fehér Ágota

Itt van az ősz, kopogtat,
falevelek sárgulnak.
Hideg szél fújdogál az utcán,
felvervén port s papírt,
ami éppen az útjában kószál.
Az iskolában az osztályból nézve
minden szép, sőt gyönyörű.

Ádám Csenge Anna

Hullnak a fáról a színes levelek,
a tájban vidáman
játszanak a gyerekek.
Madárkák elvándorolnak,
szállnak az égen.
Tavasza vágyakozik a szívem.

Goga Eliza

Csipike postája

Megrakott kosarában diót, szőlőt, almát hoz október. Egyétek, hogy erősödjetek tőle. Én is csipegetek, ha megkínáltok, de a legkedvesebb csemegéim itt, az erdőben teremnek: a vackor, a kökény, a galagonya.

Örvideni pedig leginkább a tőletek érkező leveleknek örvidenek. Levelével meglepetést szerzett nekem és Típetupának:

Bardocz Hunor, Kabai Péter, Kolozsvár; Székely Hanna, Nagyvárad; Ozsváth Tímea Alexandra, Érbogyoszló; Dénes Boglárka, Heim Milán, Zuh Eszter, Marosvásárhely; Vadas Vivien, Fazekas Gergő, Szilágypanit; Riscou Roland, Lázári; László Kinga

Anna, Székelyudvarhely; Rothbächer Szonja, Olthévíz; a kolozsvári Zenelíceum tavalyi I. B; a szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskola előkészítő; a csíkszeredai József Attila Iskola előkészítő osztálya; a szilágyperecseni I. B; a kovásznai I. B; a makfalvi II.; a tordai, a zabolai előkészítő és II. B; a maroskeresztúri II. B; a szilágyosmlyói II.; a mezőfényfi I.; a csíkmenasági II.; a gelencei I. B osztály.

• *Hej, óvoda, óvoda, csupa esemény az udvarra! A marosvásárhelyi 6-os Napköziotthon udvarán Madarász Tünde Csilla és Szabó Enikő óvó néni csoportja szilvaízet főzött. Kipirult arccal állták körül a rotyogó üstöt.*

E lapszám
támogatója:

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

● Kedves Szivárvány! Nagyon hiányzol nekem, mert a múlt tanévtől már nem olvashatlak. A családommal Magyarországra költöztünk, így már nem vagyok bolyais diák – írta nekünk **Kristóf Márk** a Zemp-lén megyei **Cigándról**. Mióta azonban oda is elküldjük, örömmel olvasgatja lapunkat.

● Mi az elsős mesterségének címere? A frissen megtanult olvasás. **Román Melinda tanító néni** tavalyi elsősei a **szatmárnémeti M. Eliade Iskolában** vidám Szivárvány-olvasó versennyel tették le a „mester-vizsgát”.

● Minden hónap első napjaiban izgalommal várjuk, hogy érkezzen a Szivárvány – diktálta **Tunyogi Imola és Tönkö Anita óvó néninek** üzenetét a **nagybányai 30-as Napközi Csillag csoportja**.

**A címlapon
Széll Adél
óvó néni
tordaharasztsi
csoportjának
levél-baglyai**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SÚC. CLÚJ S.C. NAPSUGÁR–EDITŪRA S.R.L. CÚI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221–776x

Rajz-üzenet

Gündisch Júlia,
Aldorf
(Németország)

Erdélyi Áron,
Marosvásárhely

Majorchik Mirjam,
Csíkszentdomokos

Fazakas Abigél,
Zilah

Kalauz Krisztián,
Zilah

Ára 3 LEJ, 400 FT

